

DE PROFESSOR ZAL HET WEL WETEN, TOCH?

Maxie Eckert

VVOJ Essay 2025

**DE PROFESSOR ZAL
HET WEL WETEN,
TOCH?**

Dit VVOJ Essay is een uitgave in een reeks kritische en toekomstgerichte beschouwingen, geschreven in opdracht van de Vereniging van Onderzoeksjournalisten (VVOJ). De VVOJ wil hiermee bijdragen aan de verdere ontwikkeling van het journalistieke denken.

Ontwerp: Sebastiaan Traas
Redactie: Vincent Weggemans
Druk: Drukkerij Raddraaier, Amsterdam
Uitgave: VVOJ, Vereniging van Onderzoeksjournalisten

Eerste druk, november 2025

© 2025 Maxie Eckert
Alle rechten voorbehouden

www.vvoj.org

ISBN 978-90-830380-6-3

NUR 813

DE PROFESSOR ZAL HET WEL WETEN, TOCH?

Over experteninterviews, verantwoordelijkheid
en kwetsbaarheid

Maxie Eckert

VVOJ Essay 2025

DE PROFESSOR ZAL HET WEL WETEN, TOCH?

Zaterdag 23 november 2024 had ik geen weekenddienst. Toch zat ik met mijn hoofd de hele dag op de redactie. Tot 's avonds laat heb ik elk kwartier mijn mailbox geopend en vernieuwd. Ik verwachtte een mail, een vlamme mail zelfs, en wel van Herman Depypere. Depypere is professor Gynaecologie aan het Universitair Ziekenhuis Gent. In Vlaanderen is hij de 'default expert' als het over de overgang en de menopauze gaat. Voor de zaterdagkrant had ik een artikel over 'zijn' thema geschreven. In dat stuk kwam hij niet aan het woord.

De menopauze was in de herfst van 2024 *hot* in Vlaanderen. Vrouwen getuigden op tv en in kranten open over wat de overgang met hen deed. Depypere, die net zijn nieuwste boek over het thema had gepubliceerd, gaf tekst en uitleg bij de symptomen en mogelijke behandelingen. Hij prees de voordelen van hormoontherapie in de menopauze. Die zouden onder meer het risico op vroegtijdig overlijden verminderen en misschien zelfs de kans op dementie verlagen. Volgens hem was het intussen 'consensus' dat de nieuwste generatie hormoontherapie, de bio-identieke hormonen, het veiligst zijn.

Andere onderzoekers trokken via opiniestukken in twijfel wat de Gentse prof beweerde. Het werd een bitsig debat. De twee kampen verweten elkaar niet het beste met

vrouwen voor te hebben. Bij vrouwen die een helder antwoord zochten op de vraag wat goed voor hen is tijdens de overgang, was de verwarring compleet.

Het werd dus tijd voor een artikel dat zou loskomen van de Vlaamse loopgravenoorlog. Tijd voor een artikel dat een helder antwoord zou geven op de vraag wat de wetenschap vandaag weet over de voor- en nadelen van hormoontherapie en waar nog gaten zitten in onze kennis.

Dat artikel verscheen dus op 23 november 2024. Het was een lang artikel. Ik had Depypere tijdens mijn research bewust niet gebeld. Ik was op zoek gegaan naar de internationale top: academici die hun onderzoeks-carrière wijden aan de vraag wat de risico's en de baten van hormoontherapie zijn, die daarover studies in de belangrijkste vakbladen publiceren en die een hoog aanzien genieten bij hun collega's. Dat bleken geen Belgische wetenschappers te zijn, wel buitenlandse.

Ik legde die onderzoekers voor wat ik had gelezen in grote overzichtsstudies en in de nieuwste aanbevelingen voor artsen die vrouwen met opvliegers en vaginale droogte behandelen. Die gesprekken hebben me ook geleerd dat het publieke debat rond de menopauze en

hormoontherapie al sinds de jaren zestig tussen extreme standpunten heen en weer slingert en dat het er voor vrouwen toe doet hoe we daarover praten. Want dat debat is nauw verbonden aan hoe we naar vrouwen en hun lichamen kijken.

Na alles wat ik had gelezen en gehoord, was het helder: de Vlaamse media hadden in de maanden ervoor halve waarheden en hele onwaarheden op hun publiek losgelaten. Hormoontherapie is geen wondermiddel, laat staan een anti-ageingmiddel. De hormonen kunnen helpen als vrouwen tijdens de overgang kampen met opvliegers, maar het is allesbehalve zeker of ze het risico op dementie verlagen – de bewijslast gaat zelfs eerder in de andere richting. En anders dan Depypere zei, is het nog lang geen consensus dat de nieuwste generatie hormonen veiliger is dan de oudere vormen van hormoontherapie.

Nu, na de publicatie van mijn artikel, verwachtte ik een mail van Depypere. Eentje die gehakt zou maken van het artikel, met de hoofdredactie in cc. Ik verwachtte dat hij een opiniestuk zou aanbieden om het een en ander 'recht te zetten'. Ik verwachtte ook dat hij het niet op zich zou laten zitten dat hij niet aan het woord kwam in het artikel.

Ik zag me al 's maandags in het kantoor van onze hoofdredacteur zitten om tekst en uitleg te geven.

Het dossier over de menopauze heeft me veel geleerd over wat hormoontherapie voor vrouwen in de overgang kan betekenen, misschien over een paar jaar ook voor mezelf. Het belangrijkste inzicht was evenwel dit: er is iets loos met het genre van het experteninterview in onze media. Het type interview waarin we op een professor als *single source* leunen om wetenschappelijke kwesties uit te klaren die ertoe doen voor onze lezers. De interviews en artikels waarin een expert een groot forum krijgt.

Ja, het leest lekker als een welbespraakte prof in mensentaal uitlegt wat we moeten denken over een complex probleem. Het is ook comfortabel om je als journalist te laten gidsen door een specialist. Zeker als het over een wetenschappelijk thema gaat waar je niet in thuis bent en waarover controverses bestaan. De professor zal het wel weten, toch?

En, geef toe, het is prettig om als journalist te kunnen schuilen achter de brede schouders van een expert. Dat

geldt met name voor de netelige en moeilijke vragen. Zoals deze: werkt ultrabewerkte voeding verslavend? Krijgen wij in Europa door de klimaatverandering een nieuwe ijstijd, omdat de Golfstroom stilvalt? Zullen de nieuwste geneesmiddelen tegen alzheimer een verschil maken voor de patiënten en hun families?

Achter de brede schouders van de expert ben je als journalist minder kwetsbaar voor kritiek. Als in het experteninterview iets staat wat bij nader inzien niet blijkt te kloppen, dan kun je de handen in de lucht gooien: het was wel een professor die dat zei, hè!

We moeten het dus hebben over hoe wij, journalisten, het experteninterview aanpakken. Hoe we onszelf weleens via dat type interview ontslaan van de verantwoordelijkheid voor wat we onze lezers voorschotelen. En hoe we kunnen voorkomen dat het experteninterview de tegenpool wordt van onderzoekende journalistiek. Want in onderzoeksjournalistieke dossiers, hoe groot of klein ook, zou het ondenkbaar zijn om de waarheidsvinding in de handen van één bron te leggen. Laat staan dat je je bij heibel na publicatie kunt verstoppen achter één enkele bron.

Op een lentedag in 2021 heb ik aan den lijve ondervonden hoe onprettig het is om níet te kunnen schuilen achter de brede schouders van een expert. Rond de middag was op Twitter ophef ontstaan over een zin uit een artikel van mijn hand.

Ik had een vrije dag en was het terras aan het schrobben. De podcast die ik tijdens die klus had opgezet, werd continu onderbroken door meldingen van de Twitterapp: *ping*, ‘je bent genoemd in een conversatie’.

Het artikel ging over de nieuwe coronasneltests, die je in de winkel kon kopen. Ik had een stuk geschreven over hoe je ze correct gebruikt. Daarin ging het ook even over de kans dat je ondanks een besmetting wordt gerustgesteld met een negatief resultaat, een zogenaamde ‘vals-negatieve’ uitslag. Ik had die informatie gehaald bij het Europese gezondheidsinstituut ECDC en voorgelegd aan een prof die in de materie thuis was.

Een onderzoekster van de Universiteit Gent plaatste op Twitter kanttekeningen bij het genoemde percentage in mijn artikel en wees op een redeneerfout. Rik Van de Walle, destijds rector van de Universiteit Gent en fervent Twitteraar, retweette het bericht en pookte de boel met eigen commentaar verder op.

Daarna stond mijn telefoon niet meer stil. *Ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping*. Ik was de nitwit van de dag en er was geen expert die het in mijn plaats kon uitleggen.

Je bent als journalist minder kwetsbaar wanneer je een expert de uitleg laat doen. Vrijblijvend is het evenwel niet. Michel Croce, moraalfilosoof aan de universiteit van Genua (Italië), wijst in een recent paper over experten-interviews in de wetenschapsjournalistiek¹ op een gevaar dat altijd in zulke interviews schuilt: dat media (onopzettelijk) schade berokkenen bij het publiek. Bijvoorbeeld door experts betwiste standpunten te laten voorstellen als wetenschappelijke consensus. In zijn paper haalt Croce een voorbeeld aan dat erg doet denken aan het Vlaamse debat rond de menopauzehormonen.

In de *Corriere della Sera*, de grootste Italiaanse krant, werd vorig jaar Antonella Viola geïnterviewd over voeding en gezondheid. De professor Immunologie aan de Universiteit van Padua had een boek gepubliceerd over *intermittent fasting*, een dieet waarbij je om de dag niets eet of waarbij je alleen tussen bepaalde uren van de dag eet. In het interview laat de journalist de prof die manier van eten voorstellen als een dieet waarvan

¹ Michel Croce in *Episteme* (2025), ‘Expert Interviews, Good Questioning, and the Epistemic Duties of Journalism’, <https://philpapers.org/archive/CROEIG-2.pdf>

de voordelen intussen wetenschappelijk bewezen zijn en de risico's voor de gezondheid minimaal.

Dat klopt niet. Vooral over de mogelijke risico's voor het hart is het laatste nog niet gezegd. Na het interview met professor Viola gaven andere onderzoekers publiekelijk tegengas, maar die reacties achteraf losten het probleem volgens Croce niet op. 'Leken hebben de tijd noch de competentie om wetenschappelijke papers te raadplegen en gespecialiseerde geschillen te beoordelen', schrijft hij.

De correctie door andere experts gebeurde volgens Croce hoe dan ook te laat, want pas na de publicatie van het interview. Croce wijst erop dat *delayed debunking*, het ontkrachten van onzin met enige vertraging, het effect van misinformatie niet volledig kan opheffen. De misinformatie blijft rondgaan en mensen beïnvloeden. Kijk naar de mensen die blijven geloven dat autisme bij kinderen kan worden uitgelokt door het mazelen-bof-rubellavaccin, al is dat meermaals met grondig studie-werk weerlegd.

Is misinformatie via experteninterviews alleen een valkuil als het over wetenschappelijke kwesties gaat? Laten journalisten zich minder makkelijk iets op de mouw spelden als ze met politici, ceo's of hoofdeconomen van banken spreken?

Nee, natuurlijk verschijnen er ook interviews over de wereldpolitiek of -economie, waarin publieke figuren als *single source* worden opgevoerd en ze – zonder tegenpraak van de journalist – iets onterecht voorstellen als bewezen feit.

Mijns inziens is er echter één belangrijk verschil tussen de interviews met figuren uit de wetenschap en die uit andere domeinen: de bullshitdetector van journalisten is scherper afgesteld als het om vertegenwoordigers uit het bedrijfsleven gaat. Als zo'n geïnterviewde uit zijn of haar nek kletst, dan zal de journalist gemakkelijker een kanttekening maken tijdens het gesprek. Of het komt voor of na publicatie gemakkelijker tot een discussie op de redactievloer: mogen we een bepaalde gedurfde stelling wel als feit presenteren? Dreigen we hier in de fout te gaan of – na publicatie – waarom hebben we dit laten passeren?

Een wetenschapper die we een mening laten voorstellen als een wetenschappelijk bewezen feit, daarentegen,

glijpt naar mijn ervaring sneller door de kwaliteitscontrole op redacties.

En laat het nu net om artikelen gaan die lezers verslinden, omdat ze raken aan persoonlijke overwegingen. Bijvoorbeeld omdat ze gewicht willen verliezen of omdat ze lijden onder de hormoonschommelingen tijdens de overgang.

Adam Ruben, een Amerikaanse comedian-wetenschapper, heeft eens zeer treffend uitgelegd wat onderzoekers drijft om te ver te gaan met hun uitspraken: de status van ‘de wetenschapper’. Voor *Science* schrijft Ruben de maandelijkse column *Experimental Error*, waarin hij, vaak grappig en raak, over het leven aan de universiteit vertelt en de academische wereld een spiegel voorhoudt.

In een column uit 2018 met de titel *Because a scientist says so*² (‘Omdat een wetenschapper het zegt’) beschrijft Ruben een situatie waarvan iedereen, met of zonder universitair diploma, ooit weleens getuige zal zijn geweest. ‘Je zit aan tafel met vrienden en iemand haalt een controversieel wetenschappelijk thema aan – genetisch gemodificeerde gewassen, vaccins of iets stoms zoals tijdreizen – en omdat jij de enige wetenschapper aan

tafel bent, wil ineens iedereen van jou horen wat jij te zeggen hebt. “Hey, jij bent een bioloog,” zegt een vriend, “dus: is het belangrijk dat ik mijn kinderen broccoli geef die biologisch geteeld is?”

Zo’n vraag kan je in een oncomfortabele positie brengen, schrijft Ruben. ‘Als je de waarheid zegt en antwoordt: “In feite bestudeer ik fruitvliegen en weet ik weinig over landbouwbeleid”, dan krijg je vreemde, wantrouwige blikken. Want hoor jij niet de wetenschapper te zijn? Als deze sukkel geen mening heeft over biologische broccoli, waar gaat dan het hele hoger onderwijs over?’

Het label ‘wetenschapper’ geeft je gezag, stelt Ruben. Als onderzoekers daarmee verantwoord willen omgaan, dan moeten ze ‘ik weet het niet’ durven zeggen wanneer ze een vraag niet kunnen beantwoorden. Dat is niet makkelijk, weet Ruben uit eigen ervaring, en zeker niet als ze publiekelijk, bijvoorbeeld op tv of tijdens een panelgesprek, om hun mening worden gevraagd rond een controversiële kwestie in de wetenschap.

Tijdens de coronacrisis zagen we waartoe het leidt als wetenschappers de kans missen om toe te geven dat ze

2 Adam Ruben in *Science*, ‘Because a scientist says so in *Science*’, <https://www.science.org/content/article/because-scientist-says-so>

niet de juiste expertise hebben om vragen van journalisten te beantwoorden. Het resultaat was een inflatie van interviews – en niet alleen met virologen, epidemiologen en andere academici die door hun specialisatie kadering en duiding konden geven.

Zo bombardeerden de media onder meer een stamcelonderzoeker van Columbia University in New York – een prestigieuze universiteit! – en een bekende professor Gezondheidseconomie – een prikkelende tegendraadse stem! – tot experts en lieten ze hen in interviews leeglopen.

Of neem het rekenwerk voor de voorspellingen van de coronacijfers. Plots gingen aan onze universiteiten allerlei onderzoekers aan de slag met eigen simulaties. Daaronder onderzoekers die weliswaar konden programmeren, maar die helemaal geen ervaring hadden met het modelleren van besmettelijke ziekten. Berekenen hoe een virus zich in de bevolking en in specifieke groepen verspreidt, is een vak apart.

“Amateurs”, noemde collega Dries De Smet de onervaren onderzoekers destijds. In het journalistieke jaarverslag van *De Standaard* van 2020 zette hij uiteen welke coronaberekeningen we vertrouwden en welke we

bewust links lieten liggen. U raadt het al, de amateuristische voorspellingen hebben onze krant niet gehaald.

Die amateuristische berekeningen leverden nochtans spectaculaire doemscenario's op, zoals de 'onthulling' dat er in heel 2020 geen sprake zou zijn van ruimte voor versoepelingen uit de lockdown. Heel wat kranten puurden spectaculaire koppen uit de berekeningen van de amateurs en voerden hen als *single source* op.

Het probleem daarbij is natuurlijk niet dat we belang hechten aan wat de wetenschap over een prangende kwestie te zeggen heeft. Het probleem ontstaat pas als we uitspraken van onderzoekers automatisch gelijkstellen met 'de wetenschap'. *Quoting a scientist is not the same as quoting science.*

Harvard-professor Wetenschapsgeschiedenis Naomi Oreskes, tevens auteur van boeken als het beroemde *Merchants of Doubt*, beklemtoint in een TED-talk³ dat wetenschap terecht gezag heeft, maar dat het daarbij niet om het gezag van één individu draait, hoe slim hij of zij ook is. “Het is het gezag van de collectieve gemeenschap. Het is collectieve kennis, het collectieve werk van alle wetenschappers die aan een bepaald probleem hebben gewerkt.”

³ Naomi Oreskes, TED, 'Why we should trust scientist', https://www.ted.com/talks/naomi_oreskes_why_we_should_trust_scientists

Precies daar knelde in de coronacrisis het schoentje. De stamcelonderzoeker, de gezondheidseconoom en de amateurrekenaars waren geen deel van een wetenschapsgemeenschap waarin samen rond een (deel)probleem van de pandemie werd gewerkt. Ze waren, toch op het vlak van corona, individuen en geen leden van een (internationaal) collectief, waarin continu gezamenlijk de nieuwste inzichten rond het virus werden gewikt en gewogen. Ze waren buitenstaanders. En toch dichtten sommige media hun evenveel gezag toe als de epidemiologen en virologen die wel georganiseerd waren in internationale netwerken en die destijds, in tijden van grote onzekerheid, konden terugvallen op hun collectief.

Exit het experteninterview en het opvoeren van individuele wetenschappers dan maar? Is het tijd voor een afscheid van dat genre als we ons niet willen bezondigen aan het verspreiden van misinformatie?

Nee, hoor.

Laat dit geen pleidooi zijn tegen experteninterviews. Dan zouden we onze lezers veel ontzeggen: de kans om

kennis te maken met personen die hun carrière wijden aan het speuren naar de antwoorden waar wij met zijn allen op zitten te wachten. De kans om te begrijpen hoe zo'n persoon redeneert en wat hem of haar drijft. De kans om te horen hoe iemand met zeer gespecialiseerde kennis naar de uitdagingen kijkt waar de wereld voor staat. Die kansen willen we niet missen.

Laat dit echter wel een pleidooi zijn om de experts die we als media op een piëdestal zetten, kritisch te selecteren en om te toetsen hoe zijn of haar uitspraken zich verhouden tot de collectieve kennis van de wetenschapsgemeenschap.

Laat dit dus een pleidooi zijn om interviews met wetenschappers anders aan te pakken. Om je als journalist voor een interview goed in te lezen en je bullshit-detector fijn af te stemmen. Om tijdens het gesprek de expert naar bewijslast voor gedurfde stellingen te vragen en naar de bredere wetenschappelijke context. Om na het interview voor jezelf (en uiteindelijk de lezer) helder te krijgen welke uitspraken als wetenschappelijke consensus mogen worden gepresenteerd en wat hooguit een hypothese is. Om desnoods achteraf nog eens naar wetenschappelijke papers te vragen die tegendraadse stellingen onderbouwen. Om *à la limite* te beslissen dat een interview niet als Q&A verschijnt,

maar als deel van een artikel waarin meerdere bronnen aan het woord komen.

Of om het experteninterview te combineren met een ander genre. Zo hebben we in de herfst van 2023 in *De Standaard* een groot dossier over ultrabewerkte voeding gebracht. Op een zaterdag verscheen een artikel over wat het probleem met diepvriespizza's en co is. Dat stuk hebben we opgevolgd door een interview met Chris Van Tulleken, een Britse arts die aan het University College London Hospital werkt.

Van Tulleken had dat jaar de hele problematiek met zijn boek *Ultra-processed people* (*De voedselzuik* in het Nederlands) in heel Europa op de agenda gezet. Uit gesprekken met onderzoekers die rond ultrabewerkte voeding werken, leerde ik dat Van Tulleken terecht met een boek voor het grote publiek aan de alarmbel trekt over onze industriële voeding. Hij verdient het om uitgebreid aan het woord te komen in de krant. Maar in die gesprekken met andere experts leerde ik ook wel dat we onze lezers niet mogen wijsmaken dat ultrabewerkt eten uit de supermarkt 'minstens even verslavend is als cocaïne'. Daarvoor is tot vandaag geen bewijs en het is twijfelachtig of dat bewijs er ooit zal komen. Die prikkelende uitspraak haalde wel elders de kop van een interview met Van Tulleken.

Laat dit dus vooral een pleidooi zijn om óók bij interviews over wetenschappelijke kwesties onderzoekend te werk te gaan.

In het weekend van 23 november 2024 heb ik trouwens geen vlamme mail ontvangen van Herman Depypere, de Gentse gynaecoloog. Het bleef oorverdovend stil.

Heb ik me dan een hele dag onterecht opgejaagd? Was de vrees om publiekelijk te worden weggezet als nitwit nergens voor nodig?

Ik twijfel. Misschien is een stresserend weekend wel de prijs die je als journalist betaalt wanneer je niet schuilt achter de brede rug van een expert. Wanneer je bereikbaar bent voor kritiek. Wanneer je verantwoordelijkheid neemt voor wat je de lezer vertelt.

Misschien is kwetsbaarheid gewoon de keerzijde van die verantwoordelijkheid.

Over de auteur

Maxie Eckert (1984) studeerde Chemie en promoveerde aan de Universiteit Antwerpen. Sinds 2011 werkt ze als journaliste bij *De Standaard*. Op de binnenlandredactie van de krant coverde ze tot eind 2019 alles wat met gezondheidszorg en -beleid te maken heeft. Net voor het begin van de coronapandemie stapte ze over naar de wetenschapsredactie van *De Standaard*. Ze schrijft over gezondheid, voeding en klimaat.

Over de VVOJ

De Vereniging van Onderzoeksjournalisten (VVOJ), opgericht in 2002, telt bijna achthonderd leden in Nederland en Vlaanderen: (oud-)journalisten, docenten en studenten journalistiek. Ons doel is de bevordering van diepgravende journalistiek, in het bijzonder onderzoeksjournalistiek. Als netwerkorganisatie, kenniscentrum en lobbyorganisatie promoot en behartigt de vereniging het belang van onafhankelijke onderzoeksjournalistiek binnen en buiten de eigen vakkring. Tot onze leden behoren zowel de internationaal werkende krachtpatsers als onderzoekende journalisten in de regio en beginnende collega's. Bij de VVOJ wisselen zij ervaringen en ideeën uit, om zo elkaar en de onderzoeksjournalistiek verder te helpen.

De VVOJ vraagt consequent aandacht voor de belangrijke maatschappelijke functie van onderzoeksjournalistiek en stimuleert daarbij ook reflectie op het vak. In dat verband zijn wij zeer verheugd dat in het academisch jaar 2024-2025 aan de Vrije Universiteit van Amsterdam (VU) in de persoon van Nikki Sterkenburg een bijzonder hoogleraar Onderzoeksjournalistiek is aangesteld, als eerste ter wereld. Deze leerstoel, een initiatief van de VVOJ en de leerstoelgroep Journalistiekwetenschap aan de VU, wordt financieel mogelijk gemaakt door Stichting Veronica,

het Gieskes-Strijbis Fonds en de Stichting Democratie & Media.

De VVOJ participeert actief in het maatschappelijk debat over onderwerpen als persvrijheid, privacywetgeving en openbaarheid van bestuur. Jaarlijks onderscheidt de VVOJ het beste werk in de Nederlandse en Vlaamse onderzoeksjournalistiek met De Loep. Deze prijs wordt toegekend aan makers van producties die onderscheidend zijn in opzet, aanpak en uitwerking.

De VVOJ is een vereniging van, voor en door (onderzoeks)-journalisten. Met behulp van sponsoring en andere bijdragen proberen we de kosten van het lidmaatschap en van deelname aan onze activiteiten zo laag mogelijk te houden.

Wil je een financiële bijdrage leveren aan onze inspanningen voor de onderzoeksjournalistiek?

Dat kan via deze QR-code.

Hartelijk dank!

#deprofessorzalhetwelweten

Ze vormen de veilige haven voor journalisten op zoek naar de waarheid: wetenschappers. Het is altijd fijn als een welbespraakte prof in mensentaal uitlegt wat we moeten denken over een complex probleem. En het is ook prettig om als journalist te kunnen schuilen achter de brede schouders van een expert: de professor zal het wel weten, toch?

Toch is voorzichtigheid geboden, want *'quoting a scientist is not the same as quoting science'*. Hoe weet je als journalist wat de wetenschappelijke consensus is en of jouw prof die onderschrijft? De ervaring leert dat een wetenschapper die een mening voorstelt als wetenschappelijk bewezen feit, op redacties nogal eens door de kwaliteitscontrole glipt.

Hoe moeten we omgaan met de wetenschapper als *single source*? Een pleidooi voor een scherpere afstelling van de journalistieke bullshitdetector.

